NORAKSTS
Lieta Nr.A420653510
A06535 – 10/43

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Valmierā 2010.gada 22.decembrī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnesis G.Ploriņš,

piedaloties pieteicēja sabiedrības ar ierobežotu atbildību „CIDIS" pārstāvjiem *A.A.* un *A.M.*,
atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts ieņēmumu dienesta pārstāvim *A.L.*,
atklātā tiesas sēdē 2010.gada 1.decembrī izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc sabiedrības ar ierobežotu atbildību „CIDIS" pieteikuma par labvēlīga administratīvā akta, ar kuru nolemtu sabiedrībai ar ierobežotu atbildību „CIDIS" atmaksāt pievienotās vērtības nodokli Ls 723,42 un uzņēmuma ienākuma nodokli Ls 294,24 apmērā, izdošanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneša 2010.gada 2.jūnija lēmumu pieņemts sabiedrības ar ierobežotu atbildību (turpmāk arī SIA) „CIDIS" (turpmāk arī pieteicējs) pieteikums par labvēlīga administratīvā akta, ar kuru nolemtu SIA „CIDIS" atmaksāt pievienotās vērtības nodokli (turpmāk arī PVN) Ls 723,42 un uzņēmuma ienākuma nodokli (turpmāk arī UIN) Ls 294,24 apmērā, izdošanu.

[2] No lietas materiāliem konstatējams turpmāk minētais.

[2.1] Ar VID 2007.gada 17.augusta lēmumu Nr.19/31128 atstāts negrozīts VID Vidzemes reģionālās iestādes 2007.gada 28.marta lēmums, ar kuru pieteicējam papildu nomaksai valsts budžetā noteikts PVN Ls 93 651,84 un soda nauda Ls 93 651,84, UIN Ls 24 814,50 un soda nauda Ls 12 407,25, kā arī nokavējuma nauda Ls 3213,48.

2007.gada 21.septembrī pieteicējs iesniedza pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot atcelt 2007.gada 17.augusta lēmumu Nr.19/31128, vienlaikus lūdzot apturēt minētā lēmuma darbību. Administratīvā rajona tiesa ar 2007.gada 1.oktobra lēmumu šo lūgumu daļēji apmierināja, apturot lēmuma darbību daļā par soda naudas un nokavējuma naudas nomaksu.

Ar Administratīvās rajona tiesas 2009.gada 30.jūnija spriedumu SIA „CIDIS" pieteikums apmierināts un pārsūdzētais VID 2007.gada 17.augusta lēmums Nr.19/31128 atcelts. Par minēto Administratīvās rajona tiesas

spriedumu VID iesniedza apelācijas sūdzību un tika ierosināta apelācijas tiesvedība.

Pieteicējs 2009.gada 14.jūlijā Administratīvajā apgabaltiesā iesniedza lūgumu apturēt VID 2007.gada 17.augusta lēmuma Nr.19/31128 darbību daļā par PVN un UIN nomaksu, kā arī uzlikt par pienākumu VID atlīdzināt no PVN pārmaksām ieturētās nodokļu summas. Ar Administratīvās apgabaltiesas 2009.gada 2.oktobra lēmumu minētais lūgums apmierināts.

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments (turpmāk arī Senāts), izskatot VID blakus sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2009.gada 2.oktobra lēmumu, ar 2010.gada 7.janvāra lēmumu lietā SKA-174/2010 nolēma atstāt to negrozītu.

[2.2] Ņemot vērā Senāta 2010.gada 7.janvāra lēmumu, VID Vidzemes nodokļu un muitas administrācija veica pieteicēja PVN un UIN pārmaksu datu ticamības pārbaudes un konstatēja, ka pieteicējam ir izveidojusies UIN pārmaksa Ls 1790,36 un PVN pārmaksa Ls 99 193,27 apmērā, taču daļa no PVN pārmaksas Ls 723,42 apmērā ir izveidojusies pirms vairāk kā trīs gadiem. Līdz ar to VID Vidzemes nodokļu un muitas administrācijas direktors ar 2010.gada 20.janvāra lēmumu Nr.18.1-12/808 nolēma atmaksāt pieteicējam UIN Ls 1790,36 apmērā, bet ar 2010.gada 21.janvāra lēmumu Nr.18.1-12/894 nolemts atmaksāt PVN Ls 98 469,85 (Ls 99 193,27 – Ls 723,42) apmērā.

[2.3] Nepiekrītot minētajiem lēmumiem, pieteicējs iesniedza sūdzību VID ģenerāldirektoram, un atbildētājs ar 2010.gada 19.aprīļa lēmumu Nr.22.5/19098 (turpmāk arī Lēmums) nolēma atstāt negrozītus VID Vidzemes nodokļu un muitas administrācijas direktora 2010.gada 20.janvāra lēmumu Nr.18.1.-12/808 un 2010.gada 21.janvāra lēmumu Nr.18.1.-12.894, un pieteicēja lūgumu par PVN atmaksu Ls 723,42 apmērā un UIN atmaksu Ls 294,24 apmērā noraidīja kā tiesiski nepamatotu.

[3] Uzskatot atbildētāja Lēmumu par nepamatotu, pieteicējs iesniedza pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā, norādot turpmāk minētos argumentus.

[3.1] Pieteicējs norāda, ka VID ir pārkāpis normatīvajos aktos un Administratīvā procesa likuma (turpmāk arī APL) 64.pantā noteikto termiņu sūdzības izskatīšanai, atbildes sniegšanai un administratīvā akta izdošanai. VID nav pagarinājis termiņu atbildes sniegšanai, nav pamatojis termiņa nokavējumu un saskaņā ar APL 49.panta ceturto daļu nebija tiesīgs pieņemt Lēmumu.

[3.2] Attiecībā par atteikšanos atmaksāt PVN pārmaksu Ls 723,42 apmērā pieteicējs norāda, ka neatbilst patiesībai atbildētāja norādītais, ka pieteicējs nav izmantojis likuma „Par nodokļiem un nodevām" 16.panta 10.punktā noteiktās tiesības 3 gadu laikā pieprasīt atmaksāt izveidojušos PVN pārmaksu. Pieteicējs laikā no 2005.gada ir vairākas reizes pieprasījis atmaksāt pārmaksātās nodokļu summas, bet tieši VID nepamatotas un pret pieteicēju prettiesiski vērstās rīcības dēļ pārmaksātās summas saņemt nav bijis iespējams.

Pieteicējs bija veicis visas darbības, lai saņemtu izveidojušos nodokļu pārmaksas, taču iestāde, pamatojoties uz formālu atsaukšanos uz normatīvajiem aktiem, radīja šķēršļus pārmaksāto nodokļu saņemšanai. Pieteicējs laika posmā

no PVN pārmaksu izveidošanās 2005.gadā ir pilnā apmērā izmantojis savas tiesības, veicis visas darbības, kādas bija iespējams veikt šo summu saņemšanai, tādējādi VID atteikums atmaksāt PVN pārmaksu Ls 723,42 apmērā ir nepamatots un ir pārkāpti vairāki APL nostiprinātie pamatprincipi, proti, privātpersonas tiesību ievērošanas, tiesiskuma, tiesiskās paļāvības, demokrātiskās iekārtas un samērīguma principi.

[3.3] Attiecībā par VID Lēmumā norādīto, ka pieteicējam netiek atmaksāta UIN parāda summa par 2006.gadu Ls 294,24 apmērā, jo pieteicējs par 2006.gadu nav pilnībā veicis UIN avansa maksājumus, kā rezultātā uz UIN deklarācijas iesniegšanas brīdi par 2006.gadu ir izveidojies nodokļu parāds par šādu summu, pieteicējs paskaidro turpmāk norādīto.

Pieteicējam 2006.gadā ik mēnesi bija jāveic Ls 130,30 UIN avansa maksājums, kas gadā sastāda Ls 1563,60. Iesniedzot UIN deklarāciju par 2006.gadu, pieteicējs deklarēja, ka par 2006.gadu nav jāmaksā UIN, līdz ar to samazinot par 2006.gadu maksājamo UIN par Ls 1563,60, t.i., par aprēķināto UIN avansa maksājuma summu. VID Lēmumā atzīst, ka gadījumā, ja pieteicējs minētos avansa maksājumus būtu iemaksājis budžetā kārtībā, kāda tam bija noteikta konkrēto nodokļa avansa maksājumu veikšanai, pieteicējam pēc UIN deklarācijas par 2006.gadu iesniegšanas būtu radusies UIN pārmaksa Ls 1563,60 apmērā. Taču apstākļos, kad pieteicējs UIN avansa maksājumu saistības nebija izpildījis pilnā apmērā un UIN deklarācijas par 2006.gadu iesniegšanas brīdī tam bija UIN parādsaistības pret valsts budžetu Ls 294,24 apmērā, pieteicēja UIN pārmaksa pēc minētās nodokļa deklarācijas iesniegšanas veidojās Ls 1269,36 (Ls 1563,60 – Ls 294,24) apmērā.

Ņemot vērā pieteicēja veiktās saimnieciskās darbības specifiku 2006.gadā, pieteicējam UIN maksājumi šajā gadā nebija jāveic. Līdz ar to uzņēmums arī neveica UIN avansa maksājumus. Likuma „Par uzņēmumu ienākuma nodokli" 23.panta pirmajā daļā ir noteikts, ka uzņēmumam ir jāveic UIN avansa maksājumi. Taču UIN avansa maksājumu neveikšana, pie tam pie apstākļiem, ka uzņēmumam tiešām UIN nav jāmaksā, nevar būt noteicošais faktors vai pamatojums tam, ka šī avansa maksājumu neveikšanas gadījumā, nenomaksātais avansa maksājums veido UIN parādu.

Saskaņā ar likuma „Par uzņēmumu ienākuma nodokli" 23.panta septīto daļu par UIN avansa maksājumu savlaicīgu nepārskaitīšanu valsts budžetā nodokļu maksātājam aprēķina kavējuma naudu saskaņā ar likuma „Par nodokļiem un nodevām". Līdz ar to summa Ls 294,24 varētu būt kavējuma nauda par savlaicīgi budžetā nepārskaitīto UIN avansa maksājumu, bet ne UIN parāds, kā tas tiek norādīts Lēmumā. Bez tam kavējuma nauda ir jāmaksā, ja tiek kavēts maksājums, bet ja pieteicējam 2006.gadā nebija jāmaksā UIN nodoklis un to apstiprina arī Lēmumā norādītais, tad nav jāmaksā arī kavējuma nauda par neveiktajiem avansa maksājumiem.

[4] Administratīvajā rajona tiesā 2010.gada 7.jūlijā saņemts atbildētāja rakstveida paskaidrojums *(lietas 33.lapa)*. Atbildētājs paskaidrojumā norāda, ka pieteicējs pieteikumā atsaucies uz tiem pašiem apsvērumiem un argumentiem

kā VID ģenerāldirektoram iesniegtajā sūdzībā, līdz ar to par pieteicēja argumentiem un iebildēm konkrētajā lietā VID pamatojumu un pierādījumus ir norādījis gan pārsūdzētajā Lēmumā, gan VID Vidzemes nodokļu un muitas administrācijas direktora 2010.gada 20.janvāra lēmumā Nr.18.1-12/808 un 2010.gada 21.janvāra lēmumā Nr.18.1-12/894, un savu viedokli nav mainījis.

Papildus atbildētājs paskaidro, ka administratīvo tiesu judikatūrā ir nostiprinājies princips, ka iestādes pieļautais procesuālā termiņa nokavējums pats par sevi nevar būt par pamatu, lai atzītu lēmumu par spēkā neesošu vai atceļamu.

Pieteicēja norādītie argumenti un iebildes nav pamatotas, un, ņemot vērā lietas materiālos esošos pierādījumus, atbildētājs lūdz pieteikumu noraidīt, bet pārsūdzēto Lēmumu atstāt spēkā kā likumīgu un pamatotu.

[5] Tiesas sēdē pieteicēja pārstāvji uzturēja pieteikumā ietverto prasījumu, pamatojoties uz tajā norādītajiem apstākļiem.

Atbildētāja pārstāvis tiesas sēdē pieteikumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā un rakstveida paskaidrojumā norādītajiem apsvērumiem.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, noklausoties procesa dalībnieku paskaidrojumus, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, secina, ka pieteikums *ir noraidāms*.

[7] Izskatāmā administratīvā lieta ierosināta par pienākuma uzlikšanu Valsts ieņēmumu dienestam izdot pieteicējam labvēlīgu administratīvo aktu.

Lai uzdotu iestādei izdot labvēlīgu administratīvo aktu, tiesai ir jāpārbauda, vai tiesību normas piešķir personai tiesības no attiecīgā publisko tiesību subjekta prasīt to labumu, kuru persona ietvērusi savā prasījumā par labvēlīga administratīvā akta izdošanu. Ja piemērojamā tiesību norma nosaka noteiktus tiesiskus un faktiskus apstākļus attiecīgā labuma saņemšanai, tiesai jāpārbauda, vai konkrētajā gadījumā attiecīgie apstākļi ir iestājušies, proti, jāpārbauda, vai pastāv labvēlīga administratīvā akta izdošanas priekšnoteikumi. Turklāt, izvērtējot prasījumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, tiesa nav saistīta ar administratīvā akta pamatojumā norādītajiem argumentiem. Proti, lemjot par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, tiesai neatkarīgi no iestādes lēmumā (atteikumā) ietvertā pamatojuma ir objektīvi jāizvērtē, vai pieteicējam ir tiesības uz labvēlīga administratīvā akta izdošanu. Ja tiesa norāda uz kādu obligātu apstākli, kuram būtu jābūt, bet kurš konkrētajā gadījumā nav iestājies, tiesa var noraidīt prasījumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, arī neanalizējot, vai ir iestājušies pārējie tiesību normā minētie apstākļi *(sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 12.aprīļa sprieduma lietā SKA-118/2007 10.punktu)*.

Ievērojot iepriekš minēto, tiesai konkrētajā gadījumā ir jāpārbauda, vai pastāv priekšnoteikumi pieteicējam labvēlīga administratīva akta, ar kuru nolemtu sabiedrībai ar ierobežotu atbildību „CIDIS" atmaksāt pievienotās

vērtības nodokli Ls 723,42 un uzņēmuma ienākuma nodokli Ls 294,24 apmērā, izdošanai.

[8] Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 16.panta 10.punkts noteic, ka nodokļu maksātājam ir tiesības pieprasīt pārmaksātās nodokļa summas atmaksāšanu vai novirzīšanu kārtējo nodokļu maksājumu segšanai triju gadu laikā pēc konkrētā nodokļa likumā noteiktā maksāšanas termiņa.

Pārmaksāto nodokļu summu atmaksāšanas kārtību noteic likuma „Par nodokļiem un nodevām" 28.pants, kura otrajā daļā ir noteikts, ka pārmaksātās nodokļu summas pēc nodokļu maksātāju pamatota iesnieguma iesniegšanas nodokļu administrācijai un pēc nodokļu administrācijas pārbaudes novirzāmas nokavēto vai kārtējo nodokļu maksājumu segšanai vai atmaksājamas 15 dienu laikā, ja konkrēto nodokļu likumi neparedz citu atmaksāšanas laiku un kārtību. Savukārt minētā likuma 28.panta otrā ar indeksu viens daļa noteic, ja šā panta otrajā daļā minētais nodokļu maksātāja iesniegums saņemts triju gadu laikā pēc konkrētā nodokļa likumā noteiktā maksāšanas termiņa, nodokļu administrācijai, ja tā uzsākusi pārmaksātās nodokļu summas pārbaudi, līdz pagājuši trīs gadi no konkrētā nodokļa likumā noteiktā maksāšanas termiņa, ir tiesības pieņemt lēmumu par šo summu novirzīšanu vai atmaksāšanu neatkarīgi no tā, vai ir pagājuši trīs gadi no konkrētā nodokļa maksāšanas termiņa.

No minētajām tiesību normām ir secināms, ka nodokļu maksātāja tiesības pieprasīt pārmaksātās nodokļa summas atmaksāšanu vai novirzīšanu kārtējo nodokļu maksājumu segšanai ir ierobežotas laikā, proti, triju gadu laikā pēc konkrētā nodokļa likumā noteiktā maksāšanas termiņa. Izņēmums no šī vispārējā nosacījuma ir tad, ja nodokļu maksātāja iesniegums ir saņemts triju gadu laikā pēc konkrētā nodokļa likumā noteiktā maksāšanas termiņa un nodokļu administrācija ir uzsākusi pārmaksātās nodokļu summas pārbaudi. Tātad izņēmums ir tad, ja triju gadu laikā ir uzsākts konkrētais administratīvais process, kuru pabeigt var arī pēc šī triju gadu termiņa.

[9] No izskatāmās lietas materiāliem ir konstatējams, ka pieteicēja PVN pārmaksa Ls 533,14 apmērā ir izveidojusies 2005.gada 15.jūnijā (pēc PVN deklarācijas par 2005.gada maiju), savukārt PVN pārmaksa Ls 190,28 apmērā ir izveidojusies 2005.gada 15.septembrī (pēc PVN deklarācijas par 2005.gada augustu). Līdz ar to pieteicējs šīs pārmaksātās PVN summas bija tiesīgs pieprasīt atmaksai attiecīgi līdz 2008.gada 15.jūnijam (Ls 533,14) un līdz 2008.gada 15.septembrim (Ls 190,28).

Savā pieteikumā pieteicējs norādījis, ka laikā no 2005.gada vairākas reizes ir pieprasījis atmaksāt pārmaksātās nodokļu summas, bet VID nepamatotas un pret pieteicēju prettiesiski vērstās rīcības dēļ pārmaksātās summas saņemt nav bijis iespējams.

Tiesa konstatē, ka pieteicējs 2006.gada 15.septembrī un 2006.gada 16.oktobrī VID iesniedzis PVN pārmaksas atmaksas pieprasījumus Nr.963 un Nr.1077 par periodiem no 2006.gada 1.augusta līdz 31.augustam *(lietas 23.lapa)* un 2006.gada 1.septembra līdz 30.septembrim *(lietas 20.lapa)*. 2009.gada 12.martā pieteicējs VID iesniedzis iesniegumu par laika posmā no

2007.gada sākuma, kad pieņemts lēmums par audita rezultātiem, līdz iesnieguma iesniegšanas brīdim izveidojušos nodokļu pārmaksu novirzīšanu kārtējo nodokļu nomaksai, bet pārējās daļas ieskaitīšanu pieteicēja norēķinu kontā *(lietas 26. un 27.lapa)*. Tādējādi no izskatāmās lietas materiāliem ir konstatējami trīs pieteicēja pieprasījumi (iesniegumi) par PVN pārmaksas atmaksu, tomēr neviens no tiem nav par pieteicēja PVN pārmaksām, kas izveidojušās 2005.gada 15.jūnijā un 2005.gada 15.septembrī.

Līdz ar to ir secināms, ka pieteicējs, neiesniedzot līdz 2008.gada 15.jūnijam iesniegumu par PVN pārmaksu, kas izveidojusies 2005.gada 15.jūnijā, kā arī, neiesniedzot līdz 2008.gada 15.septembrim iesniegumu par PVN pārmaksu, kas izveidojusies 2005.gada 15.septembrī, ir zaudējis tiesības pieprasīt pārmaksātā PVN Ls 723,42 apmērā atmaksāšanu vai novirzīšanu kārtējo nodokļu maksājumu segšanai.

[10] Attiecībā par pieteikumu daļā par uzņēmuma ienākuma nodokli Ls 294,24 apmērā, tiesa konstatē, ka uz 2010.gada 19.janvāri pieteicējam bija izveidojusies UIN pārmaksa Ls 1790,36. Minētā UIN pārmaksa izveidojusies par 2006. un 2007.gadu, konkrēti Ls 1269,36 par 2006.gadu, savukārt Ls 521 par 2007.gadu *(lietas 45.lapa)*. Vienlaicīgi tiesa arī konstatē, ka pieteicējam par 2006.gadu bija noteikti budžetā maksājamie ikmēneša UIN maksājumi Ls 130,3 apmērā, kas kopā par 2006.gadu veidotu Ls 1563,6 (130,3 × 12 mēneši). Tomēr pieteicējs par 2006.gadu pilnībā nav veicis UIN avansa maksājumus, bet iemaksājis Ls 1269,36. Līdz ar to Lēmumā pieminēta UIN avansa maksājumu daļa Ls 294,4 (1563,6 – 1269,36), ko pieteicējs nebija iemaksājis.

Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 38.pants noteic, ja nodokļu maksātājs nepiekrīt nodokļu administrācijas aprēķinātajam nodokļu maksājumu lielumam, pierādījumus par nodokļu maksājumu lielumu nodrošina nodokļu maksātājs.

Izskatāmajā lietā pieteicējs nav iesniedzis pierādījumus, kas apliecinātu, ka par 2006.gadu pieteicējs būtu pilnībā, proti, Ls 1563,6 apmērā veicis UIN avansa maksājumus. Līdz ar to, ņemot vērā, ka ar Lēmumu pieteicējam nolemts atmaksāt visu uz 2010.gada 19.janvāri izveidojušos UIN pārmaksu Ls 1790,36 apmērā, izskatāmajā lietā nepastāv priekšnoteikumi pieteicējam labvēlīga administratīvā akta, ar kuru nolemtu sabiedrībai ar ierobežotu atbildību „CIDIS" atmaksāt UIN Ls 294,24 apmērā, izdošanai.

[11] Pieteicējs norāda, ka VID ir pārkāpis normatīvajos aktos un Administratīvā procesa likuma 64.pantā noteikto sūdzības izskatīšanas un administratīvā akta izdošanas termiņu, nav pamatojis termiņa nokavējumu un saskaņā ar APL 49.panta ceturto daļu nebija tiesīgs pieņemt Lēmumu.

Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 37.panta ceturtā daļa noteic, ka Valsts ieņēmumu dienests izskata iesniegumu un pieņem lēmumu viena mēneša laikā no iesnieguma saņemšanas dienas. Finanšu ministram ir tiesības pagarināt minētā iesnieguma izskatīšanas laiku par diviem mēnešiem.

No lietas materiāliem konstatējams, ka 2010.gada 25.februārī VID saņemta pieteicēja sūdzības par VID Vidzemes nodokļu un muitas

administrācijas direktora 2010.gada 20.janvāra lēmuma Nr.18.1-12/808 un 2010.gada 21.janvāra lēmuma Nr.18.1-12/894 apstrīdēšanu *(lietas 37.lapa)*. Tādējādi Lēmuma pieņemšanas pēdējā diena bija 2010.gada 25.marts, tomēr Lēmums pieņemts 2010.gada 19.aprīlī, proti, nokavējot Lēmuma pieņemšanas termiņu par 25 dienām. Līdz ar to ir secināms, ka atbildētājs ir pieļāvis likuma „Par nodokļiem un nodevām" 37.panta ceturtās daļas pārkāpumu.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 49.panta ceturto daļu, ja šis likums vai cits normatīvais akts nosaka termiņu, kurā iestādei administratīvā procesa gaitā jāizpilda procesuālā darbība, kas iesniedzējam vai iespējamam administratīvā akta adresātam ir nelabvēlīga, pēc termiņa izbeigšanās šo procesuālo darbību vairs nevar izpildīt, ja vien iestādes pieļautajam termiņa nokavējumam nav pienācīga pamatojuma.

Administratīvo tiesu judikatūrā ir nostiprinājusies atziņa, ka augstākas iestādes lēmuma (administratīvais akts tā galīgajā noformējumā) izdošana nav procesuālā darbība Administratīvā procesa likuma 49.panta izpratnē. Procesuālās darbības ir tādas, kas ir vērstas uz galīgā procesa rezultāta sasniegšanu, bet nevis pats rezultāts, šajā gadījumā, administratīvais akts. Gadījumā, ja augstāka iestāde savlaicīgi neizdod administratīvo aktu, pieteicējam saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 188.panta piekto daļu ir tiesības, arī nesagaidot augstākas iestādes lēmumu, vērsties tiesā par administratīvā akta atcelšanu (par galīgo uzskatot to redakciju, kādu persona pēdējo ir saņēmusi), turklāt tādā gadījumā ir pieļauts ilgāks pārsūdzības termiņš. Lai arī iestādei noteiktā termiņa neievērošana ir procesuāls pārkāpums, procesuālais pārkāpums jāvērtē atkarībā no tā ietekmes uz galīgo lēmumu. Šajā gadījumā jau no iepriekš minētās Administratīvā procesa likuma 188.panta piektās daļas var secināt, ka termiņa nokavējuma sekas nevis ietekmē lietas iznākumu, bet ietekmē pārsūdzības termiņu un kārtību *(sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta SKA-125/2007 23.5.apakšpunktu, 2008.gada 29.maija sprieduma SKA – 218/2008 11.punktu)*.

Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka izskatāmajā gadījumā atbildētājs nav ievērojis tieši pārsūdzētā Lēmuma izdošanas termiņu, proti, administratīvā akta galīgā noformējuma izdošanas termiņu. Līdz ar to konstatētais procesuālais pārkāpums pēc būtības nav ietekmējis administratīvā procesa iestādē rezultātu un nav atzīstams par būtisku procesuālu pārkāpumu, kas būtu par pamatu Lēmuma atcelšanai. Vienlaicīgi tiesa norāda, ka izskatāmā lieta ir ierosināta nevis par Lēmuma atcelšanu, bet par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, līdz ar to tiesai neatkarīgi no Lēmumā ietvertā pamatojuma bija objektīvi jāizvērtē, vai pieteicējam ir tiesības uz labvēlīga administratīvā akta izdošanu.

[12] Ņemot vērā visu iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka izskatāmajā lietā nepastāv priekšnoteikumi pieteicējam labvēlīga administratīva akta, ar kuru nolemtu sabiedrībai ar ierobežotu atbildību „CIDIS" atmaksāt pievienotās vērtības nodokli Ls 723,42 un uzņēmuma ienākuma nodokli Ls 294,24 apmērā, izdošanai. Līdz ar to pieteicēja pieteikums ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251.pantu, 289. – 291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt sabiedrības ar ierobežotu atbildību „CIDIS" pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta, ar kuru nolemtu sabiedrībai ar ierobežotu atbildību „CIDIS" atmaksāt pievienotās vērtības nodokli Ls 723,42 un uzņēmuma ienākuma nodokli Ls 294,24 apmērā, izdošanu.

Tiesas spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Valmieras tiesu namā.

Spriedums sastādīts 2010.gada 22.decembrī.

Tiesnesis *(paraksts)* G.Ploriņš

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas

tiesnesis_______G.Ploriņš
Valmierā, 2010.gada 22.decembrī